

bejdere og Funktionærer, der skulle være beskæftigede ved Anlægget, paa den ene eller den anden Maade? Det er der slet ikke Tale om. Denne Koncession kan paa en vis Maade siges at være et Salg af en Del af St. Thomas. Salget af Øerne blev forkastet, da vi sidst behandlede Spørgsmaalet om deres Salg her i Rigsdagen, men her finder der et betingelsesvis Salg Sted, ganske vist paa 99 Aar, men i øvrigt faa Koncessionssøgerne, saa vidt jeg kan se, fuld Hals- og Haandsret over den her nævnte Havn. Hvis der nu ikke fandtes andre af Staten givne Koncessioner, som den højtærede Minister kunde have høstet Belæring fra, saa skulde jeg ikke have været saa forbavset, som jeg nu er. Men ifald den højtærede Finansminister blot vilde have ulejligen sig ind ad Døren til sin Kollega Indenrigsministeren, vilde han have faaet Belæring om, hvorledes man bør sikre Staten dens Ret, naar der er Tale om at give Koncessioner. Der er noget, der hedder „Direktoratets Meddelelser fra Grønland“. Ifølge dem blev der i 1904 af Hans Majestæt Kongen i Henhold til Ministerens derom nedlagte Indstilling givet Koncession til en Hr. Grosserer Bernburg til Minedrift i Grønland. Jeg vil opholde mig lidt ved denne Koncession, thi det er dog vel ikke Meningen, som den ærede første Taler (Birch) antydede, at vi skulle sluge dette Lovforslag helt og holdent, som det foreligger. Det fik jeg Indtryk af gennem det ærede Medlem fra Nyborgs (Birch) Udtalelser, idet han var idel Glæde over de store Tanker og den Genialitet, der have besjælet de Mænd, der have ført de Forhandlinger, der ligge til Grund for dette Lovforslag. Enhver, der har det mindste Begreb om disse Forhold, vil kunne indse, at det har været meget vanskelige Forhandlinger, der saavel fra den højtærede Finansministers Side som fra Koncessionssøgenes Side have været førte, men for Koncessionssøgenes Vedkommende maa dog det ledende for dem som dygtige Forretningsmænd til syvende og sidst være — deres nationale Følelser ufortalte — at gøre Foretagendet absolut rentabelt. Dette har ganske naturligt ligget i disse Mænds Tanke, ellers havde de ikke været de dygtige Forretningsmænd, som de fra alle Sider erkendes at være.

Den højtærede Finansminister har derimod en anden Stilling. Han staar som Repræsentant for det Samfund, vi leve i, og har som saadan den Opgave til det yderste at søge at varetage Statens Inter-

esser. Han vilde have let ved at faa Oplysning om, hvorledes man burde stille sig som Statens Repræsentant overfor Koncessionssøgere, hvis han blot var gaaet ind ad Indenrigsministerens Dør og der havde anmodet om at se den nævnte Koncession til Grosserer Bernburg. I denne Koncession, som altsaa blev given i 1904, og som gaar ud paa at give en Ret til at drive Minedrift efter Kobber, Bly, Grafit, Asbest og Glimmer paa de i Koncessionen nærmere betegnede Landomraader i Grønland — altsaa ikke overalt —, er Opmærksomheden først og fremmest henvendt paa at forbyde at anvende indfødte til dette Minearbejde. Der er slet ikke i den her foreliggende Koncession Tale om, hvilken Arbejdskraft der skal anvendes. For det andet kan Koncessionshaveren ifølge Koncessionen af 1904 ikke uden Tilladelse af Direktoratet anvende fremmed, altsaa ikke-dansk Arbejdskraft. Det er der heller ikke Tale om i nærværende Koncession. Der er ikke en Gang Tale om, at det skal være Arbejdskraft fra St. Thomas, hvis der findes den fornødne Arbejdskraft. Der findes naturligvis derovre en Del Skibstømrere og andre Værftarbejdere, men dersom disse Koncessionshavere maatte ønske at indføre fuldstændig fremmed Arbejdskraft, kunne de gøre det, idet der ikke er truffet nogen Bestemmelse derimod fra Ministeriets Side.

Saa er det endvidere i Koncessionen af 1904 paalagt Bevillingshaveren at holde de ved Foretagendet beskæftigede Arbejdere ulykkesforsikrede, og denne Forsikring skal være afhængig af Direktoratets eller i dette Tilfælde Statens, det vil sige Ministerens, Skøn, saaledes at den Sum, som vedkommende Arbejdere og Funktionærer ere forsikrede for, ingen Sunde maa være under den, som er gældende i deres Hjemland. Det er der heller ikke Tale om i nærværende Forslag. Efter min Mening maatte det have været let for Ministeren, der har forhandlet saa meget med Etatsraad Andersen — hvem jeg ganske vist ikke kender personlig, men om hvem jeg ved at læse om de Foretagender, han har med at gøre, har faaet den Opfattelse, at han ikke alene er en dygtig Mand, men ogsaa, maaske til Dels af Klogskabs-hensyn, en human Mand og en human Arbejdsgiver —, at faa en hel Del Betingelser vedrørende Arbejdsforholdene ind i denne Koncession. Men der findes slet intet derom. Det blev endvidere paalagt i Bernburgs Koncession at sørge for det fornødne vedrørende Arbejdernes og Funk-